

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., a JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **S. B., nyní K.**
zastoupena advokátem JUDr. Tomášem Vymazalem
sídlem Wellnerova 1322/3C, Olomouc

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 9. 2021, č. j. 8641-19/2021-900000-314,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Celní úřad pro Zlínský kraj (dále jen „správce daně“) rozhodnutím ze dne 15. 1. 2016, č. j. 2909/2016-640000-42, zřídil zástavní právo k nemovitostem, a to 1) katastrální území X Z., list vlastnictví XA, jednotka č. XB – byt, 2) katastrální území X Z., list vlastnictví XC, parcela St. XD – zastavěná plocha a nádvoří, 3) katastrální území XE O., list vlastnictví

XF, parcela XG – orná půda, XH – zahrada, XCH – orná půda, za účelem zajištění neuhrazené daně osoby zúčastněné na řízení (manžel žalobkyně) ve výši 659 015 625 Kč. Jako vlastník uvedených nemovitostí byla v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro Zlínský kraj vedena žalobkyně.

2. Žalobkyně proti výše uvedenému rozhodnutí správce daně podala odvolání, ve kterém uvedla, že postižený majetek není a nikdy nebyl ve společném jmění manželů (dále také „SJM“). Ani dluh vymáhaný správcem daně do společného jmění nepatří, jelikož SJM bylo pravomocně zúženo před jeho vznikem. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí přisvědčil žalobkyni v tom, že vymáhaný dluh skutečně nespadá do společného jmění manželů, nesouhlasil ovšem se závěrem, že by předmětné nemovitosti nikdy nebyly součástí SJM. Rozhodnutí vydané správcem daně změnil tak, že zástavní právo zřídil ke spoluvlastnickému podílu, který má k předmětným nemovitostem osoba zúčastněná na řízení.
3. Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „soud“), který žalobu zamítl rozsudkem ze dne 27. 8. 2019, č. j. 29 Af 84/2016-97. Žalobkyně podala kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu (dále také „NSS“), který rozsudkem ze dne 4. 2. 2021, č. j. 7 Afs 336/2019-30, zrušil rozhodnutí krajského soudu včetně rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Důvodem pro zrušení byla skutečnost, že žalovaný neseznámil žalobkyni se změnou právního názoru a s jeho hodnocením důkazů, pročež jí nebyl dán prostor k vyjádření a uplatnění námitek proti právním úvahám žalovaného a tím jí bylo upřeno právo na spravedlivý proces. Žalovaný vydal nové rozhodnutí ze dne 8. 9. 2021, č. j. 8641-19/2021-900000-314 (dále jen „napadené rozhodnutí“), které je předmětem tohoto řízení.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

4. Napadené rozhodnutí je v rozporu se zákonem, bylo nepřipustně zasaženo do vlastnického práva žalobkyně. Spisový materiál a skutkový stav jsou v rozporu. Žalovaný neprovedl navržené důkazy. Závěry a právní hodnocení jsou v rozporu s tím, co vyšlo z dokazování najevo.
5. *Nemovitosti v k. ú. O.*

Žalovaný tendenčně posoudil výslechy svědků, vzal v potaz jen některé okolnosti, informace nehodnotil jako celek. Objektivita výpovědi V. B. je zpochybňována s ohledem na příbuzenský vztah s tím, že může mít zájem na výsledku dokazování. Svědku lze mít za podjatého při zjištění okolností, z nichž lze usuzovat nepravdivost konkrétních sdělení. Výslech svědka je nutno posuzovat v zákonných souvislostech a nepředjímat jeho nepoužitelnost. Žalovaný na něj pohlíží jako na nepoužitelný z důvodu podjatosti, na stranu druhou z něj čerpá poznatky.
6. Stran výpovědi svědka V. G. lze použít obdobné námítky. Byl „vykreslen“ jako osoba, jejíž výpověď nepůsobí věrohodně. Podezřelá je příliš dobrá povědomost o předmětu řízení, o nemovitostech, jež měla žalobkyně nabýt za své výlučné finanční prostředky. Z osobního vztahu k žalobkyni je žalovaný odvozuje omezenou použitelnost důkazu. Odmítá k výpovědi svědka přihlížet pro nevěrohodnost, hodnotí však jeho sdělení a hledá rozpory. Žalovaný „vyčítá“ svědkovi, že neuvedl žádné bližší okolnosti o tom, že mu měl o daru říct J. B. Pokud žalovaný dedukuje, že tyto informace nelze z tohoto důvodu použít, vyvstává otázka, proč z jeho strany nepadl cílený dotaz. Těžko lze svědkovi vyčítat, že informace

neupřesnil. Dotazem žalobkyně či právního zástupce mohla být tato skutečnost upřesněna, nicméně předpokladem toho je znalost faktu, že právě na tomto zjištění bude žalovaný stavět existenci rozporů v provedených důkazech. Výpovědi svědků B. a G. nelze považovat za nevěrohodné, neboť to není podloženo objektivními a přesvědčivými důvody. S ohledem na absenci reálných důvodů zpochybňujících nepodjatost svědků je nabytí pozemků za výlučné finanční prostředky prokázáno.

7. Že provedené důkazy nebudou posouzeny ve prospěch žalobkyně, plyne z úvodního sdělení, kde je uvedeno, že důkazní situace podporuje její verzi, nicméně sdělené skutečnosti zůstávají pouze v rovině tvrzení. Žalovaný dává bez patřičné dokumentace odmítá žalobkyni uvěřit, neboť svědecké výpovědi nemají potřebnou hodnotu. Neexistuje právní předpis, který stanovuje, jakým důkazem má být ta která skutečnost podložena. Tvrzení svědka je důkazem, nelze jej ignorovat a bez dalšího hodnotit jako neprůkazné. Skutkový stav je třeba vzít za základ rozhodnutí tak, jak byl svědky prezentován a prokázán, jinak by se hodnocení důkazů dostalo do kolize s § 76 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Žalovaný nepřipustně vycházel pouze z některých tvrzení od svědků, aniž by je konfrontoval s dalšími zjištěními.
8. Optikou žalovaného nejsou vyjádření týkající se půjček dostatečně určité, tj. žalobkyně a V. B. k nim neuvedli „žádné bližší okolnosti“. Po totožném zjištění u výpovědi svědka G. však žalovaný k tomuto odmítl přihlížet. V případě zcela nekonkrétně popsaných půjček jde o sdělení, které má patřičnou váhu a destruuje verzi žalobkyně. Žalovaný nepostupuje korektně, hodlá respektovat důkazy svědčící v neprospěch žalobkyně, ale poznatky podporující její tvrzení jsou přehlíženy. Pro závěr o smíšení výlučných peněz (dar od J. B.) a finančních prostředků tvořících SJM představujících úroky z půjček nebyla shromážděna potřebná zjištění, tj. kdy a jaké částky byly půjčeny, jakým osobám; zda a jaký úrok byl sjednán; zda a jaký úrok byl uhrazen atd. Neúplné informace nelze vůbec hodnotit, natož jimi vyvracet skutková tvrzení prezentovaná žalobkyni.
9. Skutkový stav, ke kterému dospěl žalovaný, nemá oporu ve spise. Skutková zjištění neodpovídají tomu, co vyplývá z provedených důkazů. Hodnocení důkazů žalovaným neodpovídá zásadě uvedené v § 8 odst. 1 daňového řádu.
10. *Bytová jednotka – Z.*

Žalovaný poukazuje to, že ve vyjádření žalobkyně hovoří o daru, ovšem ve výpovědi uvedla, že šlo o postupné půjčky. Daru konzistentně žalobkyně uvádí ve svých podáních a taktéž převod financí formou darování potvrzují všichni slyšení svědkové. Žalovaný měl hodnotit důkazy ve vzájemných souvislostech.
11. Nelze souhlasit se závěrem o neprokázání původu darovaných peněz. Matka žalobkyně se vyjádřila o majetkových poměrech v jejich rodině, finanční prostředky získala z dědictví. Žalovaný nelogicky pochybuje nad výdělkovými možnostmi dárců, aniž by položil svědkyni cílený dotaz. Svědkyně považovala prezentovaná sdělení za dostatečná. Pochybnosti žalovaného se jeví jako nepodložené. To, že si sama žalobkyně, případně právní zástupce, měli „pohlídat“, aby svědkyně řekla vše, co chce žalovaný slyšet, je absurdní.
12. Ke složené částce 2 650 000 Kč do advokátní úschovy byla předložena smlouva o úschově a dále výňatek z výpisu z účtu ohledně vkladu kupní ceny na úschovní účet. I přes drobné

rozpory ve výpovědi žalobkyně a v předložených důkazech bylo prokázáno nabytí bytové jednotky z výlučných prostředků žalobkyně. Její vysvětlení se liší pouze v detailech.

13. Pokud má žalovaný za to, že výpovědi slyšených svědků nebyly co do detailního popisu věci dostatečné, je třeba zdůraznit, že jsou zde projednávány události, které se staly před deseti roky. K tomuto žalobkyně cituje rozsudek NSS ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 Afs 2/2013-26.
14. Žalobkyně navrhovala výslech bývalého manžela, R. B. Žalovaný tento důkazní návrh odmítl, určitým způsobem odůvodnil neprovedení tohoto důkazu, nicméně tak učinil za cenu porušení procesních práv žalobkyně. Je nepřijatelně předjímana, resp. devalvována, hodnota navrhovaného důkazu – je vycházeno z domněnek a spekulací. Je znemožněno prokazování tvrzení účastníka řízení pouze s poukazem na to, že vyslýchaný má mít zájem na výsledku řízení. Manželství S. a R. B. nebylo idylické, roku 2008 se rozešli; příčinou byla manželova nevěra. Žalobkyně přichází o svůj majetek z důvodu horentních dluhů bývalého manžela. Těžko si představit, že by byl účastník řízení ve shodě se svoji bývalou manželkou a jeho výpověď tím byla poznamenána. Nesprávné je odmítnutí předvolání R. B. k podání účastnické výpovědi jen proto, že tak do dnešního dne spontánně neučinil. Jedná se o zástupné důvody, v jejichž důsledku byla poškozena práva žalobkyně na „obhajobu“ svých tvrzení a svých finančních prostředků.
15. Vzhledem k uvedenému navrhla žalobkyně, aby bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno pro nezákonnost a že žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného a jeho doplnění

16. Žalovaný neshledává rozpor mezi skutkovými závěry a právním hodnocením. Podrobně vysvětlil, jaké skutečnosti a rozpory hodnotil a proč neprovedl výslech R. B. Přestože měl pochybnosti o věrohodnosti svědků a o důvěryhodnosti získaných informací, nebyly důkazy nijak odmítnuty ani ignorovány, se všemi zjištěními se řádně vypořádal. Žalobkyně byla na tyto rozpory a pochybnosti upozorněna, nijak je však neodstranila ani nevysvětlila.
17. *Pozemky v k. ú. O.*

Daňový nedoplatek dlužníka R. B. vznikl trestnou činností za zapojení jeho blízké rodiny a okolí. Přestože žalobkyni a svědkům nebyla prokázána účast na trestné činnosti R. B., neznamená to, že o této činnosti nevěděli či z ní neměli žádný prospěch. Je zde reálná obava o zastření původu prostředků, z nichž byly předmětné nemovitosti nabyty s cílem ochránit je před postihem ze strany správce daně, který nedoplatek za dlužníkem vede. Obdobná je situace i u V. B., jenž je otcem dlužníka a bývalým tchánem žalobkyně, jeho obchodní činnost byla úzce provázána s dlužníkem, V. B. je také dědečkem dětí žalobkyně. Je tu důvodná obava, že se svou výpovědí snažil žalobkyni pomoci udržet majetek náležející do SJM.
18. Žalovaný nemusí prokazovat, že svědek vědomě lže, aby mohl dojít k závěru, že jeho výpovědi neuvěřil. Pokud tvrzení není podloženo jinými ověřitelnými důkazy, postačí pochybnosti o jeho motivech a rozpory ve výpovědi. Všechny okolnosti není možné ověřit. Dar měl být poskytnut v hotovosti, člověkem, který již nežije a nemůže tento dar potvrdit; peníze nikdy nebyly vloženy na žádný účet ani neprošly jinou institucí, natož například zdaněním. U tak velké částky, držené po tak dlouhou dobu, se takové jednání jeví přinejmenším jako nestandardní, nepravděpodobné.

19. Skutečnosti zjištěné ze svědeckých výpovědí byly řádně vypořádány. Žalobkyně se výslechu účastnila i se svým právním zástupcem, byla při výslechu pasivní, právní zástupce kladl otázky jen výjimečně. Kladením vlastních otázek mohla žalobkyně výslechy směřovat k tomu, co sama uzná za vhodné k prokázání svých tvrzení. Právě ona je obeznámena s tím, co svědci mohou k dané věci vědět. Výpovědi žalobkyně a svědka B. byly dostatečné k závěru, že nakládáním s darovanými peněžními prostředky mohlo dojít k jejich smísení s prostředky SJM, případně mohly být nemovitosti zcela nabyty za výnosy z daru, jež byly součástí SJM. Žalobkyně v reakci na seznámení s hodnocením žalovaného neuvedla žádné další podrobnosti k těmto půjčkám a zhodnocování daru, ani neuvedla žádné okolnosti, jež by hodnocení žalovaného vyvracely.
20. *Bytová jednotka v k. ú. Z.*
Žalobkyně v podáních hovořila o daru, při výslechu se zmiňovala o postupných půjčkách. Podání zpracovával právní zástupce, jenž se držel tvrzené konstrukce o daru. Pouze výslech je možné považovat za ničím nekorigované vyjádření žalobkyně. V souvislosti s dalšími pochybnostmi je třeba toto brát v úvahu, společně utváří ucelený obraz o pravdivosti tvrzení žalobkyně. Žalobkyně se rozchází ve svých výpovědích, kdy měl být dar poskytnut. Trvají pochybnosti o tom, zda byli rodiče žalobkyně natolik bonitní, aby mohli takový dar poskytnout. Žalovaným byly v této souvislosti dotazy položeny. To, že prostředky měla svědkyně získat z dědictví po rodičích, žalobkyně neprokázala. Toto tvrzení bylo poprvé zmíněno až při výslechu žalobkyně a následně v reakci na výzvu. Dříve netvrdila, že by předmětné prostředky měli rodiče získat z dědictví. Z tohoto důvodu k tomu ani výslech žalovaného nesměřoval. Svědkyně uvedla, že zdělila pozemky po otci a poté po matce. Toto však nebylo dříve žalobkyní tvrzeno ani zmíněno, data úmrtí časově nesouvisela s darem a žalobkyně a její zástupce neměli další dotazy. Břemeno důkazní leželo na žalobkyni. Žalovaný neměl povinnost vyslýchat svědky ke skutečnostem, jež nebyly dříve tvrzeny. Žalovaný odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 5. 2019, č. j. 6 Af 4/2013-51 a rozsudek zdejšího soudu ze dne 7. 4. 2020, č. j. 29 Af 42/2018-76.
21. Zcela zásadní rozpory v předložených dokladech žalobkyně označuje za „drobné“. Tyto doklady jsou běžně standardním důkazem k prokázání způsobů nabytí věci, mají vysokou důkazní hodnotu. Pokud jsou však zásadní rozpory kromě výslechu svědků i v těchto listinách, jen to podporuje pochybnosti. Žalovaný detailně vysvětlil, proč odmítl výslech R. B.
22. K dokreslení situace žalovaný upozornil soud na rozsudek zdejšího soudu ze dne 3. 6. 2021, č. j. 69 T 4/2018-18240, jímž byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání zvlášť závažného zločinu účasti na organizované zločinecké skupině podle § 361 odst. 1 alinea třetí trestního zákoníku jako spolupachatel dle § 23 trestního zákoníku a přečin nadřzování dle § 366 odst. 1, 2 písm. b) trestního zákoníku spáchaný ve prospěch organizované zločinecké skupiny podle § 107 odst. 1 trestního zákoníku jako spolupachatel dle § 23 trestního zákoníku. S ohledem na to, že rozsudek není pravomocný a na zásadu presumpce neviny, není možné na základě tohoto rozsudku činit závěry o vině žalobkyně. Je však třeba vzít toto v úvahu při posuzování věrohodnosti žalobkyně a jí navržených svědků, včetně důkazního návrhu na výslech R. B., který byl tímto rozsudkem rovněž uznán vinným z ovlivňování svědků.
23. Vzhledem k výše uvedenému navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

24. Žalovaný zaslal soudu dne 23. 3. 2023 doplnění vyjádření. Sdělil, že výše uvedený rozsudek zdejšího soudu ze dne 3. 6. 2021, č. j. 69 T 4/2018-18240 nabyl právní moci, neboť usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 2. 2. 2023, č.j. 1 To 131/2021-19097 byla odvolání obžalovaných, tedy i žalobkyně, zamítnuta. Z rozsudku vyplývá, že žalobkyně působila jako řídicí osoba při realizaci úkolů vytvořených jejím tehdejším manželem R. B., zajišťovala přepisování jeho pokynů k ovlivňování trestních stíhání, ovlivňovala osoby za účelem podání nepravdivých svědeckých výpovědí, kontaktovala dlužníky R. B. za účelem ovlivnění jejich výpovědí se záměrem převedení pohledávek na sebe jako věřitele. Svědci měli být ovlivněni, aby vypovídali, že finanční prostředky byly získány z dědictví R. B. a dále byly navýšeny půjčováním oproti vysokým úrokům. Zjištění trestních soudů odporují tvrzení žalobkyně a podporují verzi, že žalobkyně o trestné činnosti věděla, podílela se na ní a profitovala z ní.

IV. Replika žalobkyně

25. Žalobkyni ani svědkům nebyla prokázána vina na dané trestné činnosti. Žalovaný necítí zásadu presumpce neviny. Tato procesní obrana svědčí o argumentační nouzi žalovaného. Žalobkyně se nepodílela na trestné činnosti R. B., nevěděla o ní, nebrala z ní užítky. Nekorektní je taktéž zmínění rozsudku krajského soudu.
26. Hodnotu svědecké výpovědi nelze devalvovat konstatováním, že věrohodnost nelze nijak ověřit. Nelze bez dalšího tvrdit, že se okolnosti jeví jako nepravděpodobné jen proto, že se nelze na podrobnosti zeptat osoby, která dar poskytla. I nepřímé důkazy mají nezanedbatelnou důkazní hodnotu, pokud tvoří ucelený okruh, což bylo v dané věci splněno. Lze zdůraznit zejména výpověď svědka G., u kterého žalovaný předkládá toliko zástupné důvody údajné nevěrohodnosti. Povinnost prokázat svá tvrzení nemůže být bezbřehá. Pokud žalovaný odmítl argumentaci žalobkyně jako celek na základě nedostatečného tvrzení svědka G., pak měl s tímto myšlenkovým pochodem žalobkyni s předstihem seznámit, aby mohla včas reagovat. **Judikatura citovaná žalovaným není přílehavá, neboť se týká případného pokládání otázek správcem daně, resp. daňovým subjektem stran informací, jež správce daně tvrdil a prokazoval, případe takových, o nichž bylo známo, že musí být prokázány.** Žalobkyně nemohla tušit, že je pro žalovaný podstatné, zda svědkovi G. o daru (ne)řekl J. B.
27. Žalobkyně opětovně vyjadřuje svůj nesouhlas s tím, že žalovaný odmítl důkaz výsledkem R. B.
28. K doplnění žaloby ze dne 23. 3. 2023 se žalobkyně nevyjádřila.

V. Posouzení věci soudem

29. Krajský soud v Brně shledal, že se jedná o návrh přípustný, byl podán včas a byl podán osobou aktivně legitimovanou ve smyslu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobkyně tvrdí zkrácení svých práv prostřednictvím neoprávněného zřízení zástavního práva k majetku v jejím výlučném vlastnictví za účelem zajištění daňové pohledávky osoby zúčastněné na řízení, která k majetku vlastnické právo nemá.
30. Soud v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 soudního řádu správního bez nařízení ústního jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí celního úřadu včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že žaloba **není důvodná.**

31. Soud se při posouzení věci řídil §75 odst. 1 soudního řádu správního, podle kterého při přezkoumání rozhodnutí soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Nemohl tedy přihlídnout k tomu, co uvedl žalovaný ve svém podání ze dne 23. 3. 2023 a vycházet z uvedených trestních rozhodnutí.
32. Mezi účastníky je sporné zejména to, zda předmětné nemovitosti náležejí do společného jmění manželů (žalobkyně a osoby zúčastněné na řízení), nebo nikoliv.
33. Ve věci bylo zjištěno, že k uzavření manželství došlo 16. 10. 1993 a část nemovitostí byla nabyta na základě kupní smlouvy ze dne 8. 6. 2005 (právní účinky vkladu práva 27. 6. 2005) a část nemovitostí byla nabyta na základě kupní smlouvy ze dne 8. 6. 2012 (právními účinky vkladu ke dni 17. 7. 2012). Zároveň ve věci nebyly zjištěny žádné smluvní modifikace SJM. Teprve v rámci odvolacího řízení žalobkyně (ostatně i osoba zúčastněná na řízení) předložila soudní rozhodnutí, kterým bylo SJM zúženo až na obvyklé vybavení společné domácnosti (rozsudek Okresního soudu ve Zlíně ze dne 23. 7. 2012, čj. 45 C 165/2012-15) s účinností od 5. 9. 2012. Vzhledem k zúžení společného jmění manželů (5. 9. 2012) a vzhledem k tomu, že ve lhůtě tří let od tohoto zúžení nedošlo k jeho vypořádání, nastoupila fikce vypořádání upravená v původní právní úpravě v § 150 odst. 4 starého občanského zákoníku a nově v § 741 občanského zákoníku.
34. Žalovaný zřídil zástavní právo na základě skutečnosti, že předmětné nemovitosti byly nabyty za trvání manželství a na základě pravidel zákonného režimu došlo k nabytí do společného jmění manželů. Vzhledem k jejich nabytí za existence předešlé právní úpravy byla účinná právní domněnka uvedená v § 144 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, v tehdy platném znění (dále jen „starý občanský zákoník“), která říká, že *pokud není prokázán opak, má se za to, že majetek nabytý a závazky vzniklé za trvání manželství tvoří společné jmění manželů*. Tato nesprávnost neměla vliv na zákonnost rozhodnutí. SJM je v současnosti upraveno v § 709 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“).
35. Vzhledem k existenci právní domněnky nabytí do společného jmění manželů bylo na žalobkyni, aby případně prokázala nabytí nemovitostí za prostředky patřící do jejího výlučného vlastnictví, žalovaný v tomto směru vyhodnotil opatřené a předložené podklady adekvátním způsobem. Ze závěrů rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 21. 2. 2012, sp. zn. 20 Cdo 4514/2010, vyplývá, že právní úprava v § 143 odst. 1 písm. a) starého občanského zákoníku ve znění účinném od 1. 8. 1998 vyjímá ze SJM majetek nabytý jedním z manželů za majetek náležející do výlučného vlastnictví tohoto manžela. Žalobkyně by pak ve smyslu tohoto ustanovení musela pouze prokázat, že nemovitost, kterou chce vyloučit ze společného jmění manželů, byla postavena za peněžní prostředky, jež získala darem (z jejich výlučných prostředků), a byla by tak vyvrácena zákonná domněnka uvedená v § 144 starého občanského zákoníku. Pokud by žalobkyně v tomto směru unesla břemeno tvrzení i břemeno důkazní, pak ten, kdo by v řízení tvrdil, že předmětná nemovitost byla nabyta do společného jmění z důvodu projeveného úmyslu obou manželů nabytí ji do společného jmění manželů, byl by povinen toto své tvrzení prokázat.
36. Žalovaný správně k tomuto odkázal na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5. 11. 2007, sp. zn. 22 Cdo 2570/2006: *„Pokud není prokázán opak, má se za to, že majetek nabytý a závazky vzniklé za trvání manželství tvoří společné jmění manželů (§ 144 ObčZ v platném znění). Důkazní břemeno ohledně určitých skutečností leží na tom účastníku řízení, který z existence těchto skutečností vyvozuje pro sebe příznivé právní důsledky; jde o toho účastníka, který*

existenci těchto skutečností také tvrdí (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 2727/99, publikovaný v Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu pod č. C 528).“

37. Žalobkyně tvrdí, že předmětné nemovitosti od počátku náležely do jejího výlučného vlastnictví, jelikož je nabyta za majetek v jejím výlučném vlastnictví. V tomto ohledu ovšem v průběhu řízení před správcem daně nedoložila žádné důkazy. Žalobkyně však v podání žalovanému ze dne 18. 2. 2021, č. j. 8641-3/2021-900000-314, navrhla provedení svědeckých výpovědí k prokázání svých tvrzení – vlastní výslech, dále výslech A. C. (matka žalobkyně) a V. B. a V. G. K tomuto podání žalobkyně přiložila Smlouvu o úschově ze dne 8. 6. 2012 a potvrzení o vkladu (výpis z účtu). Předmětné potvrzení o vkladu bylo žalobkyní předloženo znovu, neboť v původním potvrzení nebylo čitelné datum. Svědecké výpovědi byly žalovaným provedeny dne 7. 6. 2021.
38. Žalovaný setrval na svém závěru ohledně toho, že předmětné nemovitosti byly nabyty ze společných prostředků náležejících do SJM.
Pozemky v k. ú. O.
39. Žalobkyně pozemky v k. ú. O. dle jejího tvrzení pořídila z finančních prostředků, které jí daroval dědeček jejího manžela R. B., pan J. B., a to cca 14 dní před svatbou, v roce 1993. Mělo se jednat o částku 2 500 000 Kč. Dar obdržela, poněvadž J. B. ji chtěl zabezpečit pro případ, že by se s R. B. rozešli. Žalobkyně s těmito penězi po jejich obdržení nakládala – půjčovala kamarádům, kteří jí je vraceli i s úroky. Transakce se odehrávaly vždy v hotovosti, peníze měla schované doma.
40. V. B., otec R. B., vypovídal obdobně. Byl osobně přítomen předání finančního daru ve výši 2 500 000 Kč. Žalobkyně se s ním radila i o koupi pozemků v k. ú. O. Prohlásila, že má na tyto pozemky dostatek peněz, neboť tyto rozmnožila půjčováním. Sám jí poradil, jak má s penězi naložit a komu půjčovat. Takto mohla finanční dar rozmnožit až na 15 000 000 – 20 000 000 Kč.
41. Svědek V. G. uvedl, že je mu známo, že B. rodina měla vždy velký majetek. Svědek byl na svatbě žalobkyně a R. B. a ví, že J. B. dal žalobkyni před svatbou velký finanční dar. Daru nebyl osobně přítomen. Jak s darem naložila, neví, avšak zmínil se o tom, že je půjčovala. Myslí si, že z těchto finančních prostředků nabyta pozemky v k. ú. O.
42. Dle žalovaného předmětné výslechy neprokázaly, že finanční prostředky byly žalobkyni skutečně poskytnuty. Žalobkyně zůstala pouze v rovině tvrzení. Žalovaný poukázal na to, že žalobkyně je matka vnoučat V. B., mohl by tedy mít zájem na výsledku dokazování. Ze spisového materiálu ani z napadeného rozhodnutí neplyne, že by žalovaný tvrdil, že výpověď V. B. je nevěrohodná vzhledem k příbuzenskému vztahu, avšak posoudil ji vzájemně s dalšími důkazy a uvedl, že svědek mohl vypovídat ve prospěch žalobkyně. Na daném tvrzení však žalovaný svůj závěr nepostavil. Naopak uvedl, že k prokázání tvrzení nedoložila žalobkyně další důkazy a poukázal na skutečnost, že dar byl v hotovosti a nebyl nikde evidován. Rovněž v napadeném rozhodnutí žalovaný neuvedl, že by předmětný výslech byl nepoužitelný. Námitka žalobkyně v tomto směru tak není důvodná.
43. V. G. nebyl předání daru přítomen. Žalovaný se pozastavil nad jeho vědomostí o předmětu řízení a nemovitostech vlastněných žalobkyní, ta byla dle žalovaného až podezřele dobrá, neboť věděl, jak jsou tyto nemovitosti evidovány v katastru nemovitostí a měl také vědět, z jakých prostředků byly nabyty pozemky v k.ú. O. Svědek však neuvedl, jak k těmto informacím přišel ani žádné bližší okolnosti. Jelikož žalobkyně i sám svědek

uvedli, že mají velmi dobrý a dlouholetý vztah, nabyt žalovaný pochybnosti o tom, zda svědek nebyl o obsahu své výpovědi instruován. Nelze souhlasit s tvrzením, že by žalovaný svědkovi „vyčítal“, že neuvedl bližší okolnosti, neboť žalovaný svědeckou výpověď toliko hodnotil. Žalovaný neuvedl, že je výpověď svědka nevěrohodná a že by ji právě proto odmítl. Zjistil však pochybnosti a uvedl, že tvrzení nelze jinak ověřit a jelikož nebyly doloženy žádné další doklady, podporující jejich tvrzení, musí být hodnoceny velmi přísně. S tímto postupem soud souhlasí, navíc, jak je uvedeno výše, V. G. nebyl předání daru osobně přítomen. Vzhledem k tomu by bylo zbytečné, aby žalovaný vedl podrobněji předmětný výslech.

44. Uvedené závěry žalovaného by samozřejmě samy o sobě neobstály. Ovšem v tomto případě je nutno poukázat na to, že k předmětným tvrzením žalobkyně nedoložila žádný důkaz. Je nestandardní, aby k předmětnému daru v tak vysoké částce, nadto k půjčkám kamarádům s úrokem, neměla žalobkyně smlouvu, případně alespoň jakékoli potvrzení o předání peněz. Pokud takovýchto listin není, závěr žalovaného o neprokázání tvrzení žalobkyně svědeckými výpověďmi je správný. Jak uvedl žalovaný, V. B. může mít zájem na výsledku dokazování. V. G. naproti tomu přítomen předání daru nebyl, tudíž jeho tvrzení nelze mít za prokazující předání peněz, neboť o předání ví pouze z doslechu.
45. Žalobkyně namítá, že to, že provedené důkazy nebudou posouzeny v její prospěch, je předesláno již z úvodního sdělení, kde je poznamenáno, že důkazní situace podporuje její verzi, nicméně sdělené skutečnosti zůstávají pouze v rovině tvrzení. Lze souhlasit se žalobkyní, že neexistuje právní předpis, který by stanovil, jakým důkazem má být ta která skutečnost podložena a že i tvrzení vyřčené svědkem je důkazem, který nelze ignorovat, případně bez dalšího hodnotit jako neprůkazné. Avšak pokud mají být jediným důkazem svědecké výpovědi, musí být bez jakékoli pochybnosti. V řešeném případě žalovaný uvedl hned několik pochybností, které ho vedly k závěru, že svědeckými výpověďmi žalobkyně neprokázala svá tvrzení. Skutkový stav tedy byl žalovaným zjištěn dostatečně a soud neshledal v jeho postupu rozpor s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Soud rovněž neshledal pochybení v postupu žalovaného, že by tento tvrzení svědků nekonfrontoval s dalšími zjištěními. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný se zabýval rozpory mezi výpověďmi svědků, jakož i mezi výpovědí a vyjádřením žalobkyně, apod.
46. Nutno také přihlédnout k tomu, že nejen žalobkyně, nýbrž i V. B. (shodně i V. G.) uvedli, že žalobkyně předmětné finanční prostředky půjčovala. Žalobkyně namítá, že ona a V. B. neuvedli k půjčkám „žádné bližší okolnosti“ a že je zajímavé, že po totožném zjištění u výpovědi svědka G. žalovaný k ní odmítl přihlížet. V této záležitosti je nutno připomenout, že výpověď svědka G. nebyla odmítnuta, uvedl však, že k daru neuvedl svědek více okolností, přičemž svědeckou výpověď řádně zhodnotil. Žalobkyně i V. B. však prakticky potvrdili, že žalobkyně předmětné finanční prostředky půjčovala. Soud tedy neshledal nekorektnost postupu žalovaného, neshledal, že by respektoval důkazy svědčící v neprospěch žalobkyně a poznatky podporující její tvrzení by přehlézel. Tato námitka je tedy nedůvodná.
47. Žalobkyně dále uvádí, že pro závěr o údajném smíšení peněz patřících výhradně žalobkyni (dar od J. B.) a finančních prostředků tvořících společné jmění manželů představujících úroky z půjček nebyla shromážděna potřebná zjištění. V daném případě však bylo na žalobkyni, aby prokázala, že ke smíšení peněz nedošlo. Pokud by předmětné peníze opravdu žalobkyně dostala darem, o čemž lze mít s ohledem na absenci listin pochybnosti, nabyla by jejich půjčováním výnosy. Žalobkyně uvedla, že peníze měla doma velmi

dlouho, poté je půjčovala i za úrok. V. B. uvedl, že žalobkyně finance rozmnožila půjčováním, tedy měla na pozemky dostatek peněz. Z uvedeného lze dojít k závěru, že žalobkyně právě z těchto výnosů měla předmětné pozemky pořídit. Nelze spatřovat neúplnost informací, neboť zásadní zde byla skutečnost, že by žalobkyně v rámci půjček získala výnosy, které náležejí do SJM.

48. K tomuto soud odkazuje na ust. § 709 odst. 1 občanského zákoníku, dříve § 144 starého občanského zákoníku – součástí SJM je to, čeho nabyt jeden z manželů nebo čeho nabyli oba manželé společně za trvání manželství. Dle § 709 odst. 2 občanského zákoníku je součástí společného jmění *zisk z tobo, co náleží výhradně jednomu z manželů*. Za součást SJM jsou považovány výnosy, užitky a přírůstky věcí, přičemž není podstatné, zda věc sama je v SJM nebo ve vlastnictví jednoho z nich. Přírůstkem jsou i úroky z výlučných peněz. Zisk z výlučného majetku jednoho z manželů je přímou součástí SJM (viz Králíčková, Z., Hrušáková, M., Westphalová, L. a kol. *Občanský zákoník II. Rodinné právo* (§ 655–975). Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, komentář k § 709). Došlo tedy ke smísení výlučných prostředků z prostředky náležejících do SJM. Žalobkyně netvrdila, že by je oddělovala.
49. Na základě uvedeného lze dojít k závěru, že předmětné pozemky skutečně byly pořízeny z finančních prostředků náležejících (byť i jen částečně) do SJM a pozemky se tak staly jeho součástí, přičemž SJM následně zaniklo soudním zúžením. Jak správně žalovaný uvedl, pokud pozemky byly před zúžením součástí SJM a po jeho zúžení nedošlo k jeho vypořádání (ani dohodou ani rozhodnutím soudu), nastala ve vztahu k těmto nemovitostem fikce vypořádání upravená v § 150 odst. 4 starého občanského zákoníku a nyní v § 741 občanského zákoníku – nemovitosti se staly podílovým spoluvlastnictvím žalobkyně a osoby zúčastněné na řízení – každý z nich se stal výlučným vlastníkem id. $\frac{1}{2}$ těchto nemovitostí. Postup žalovaného, který zřídil zástavní právo k $\frac{1}{2}$ předmětných pozemků, je správný, neboť tato ideální polovina je ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení (pana R. B.), která má dluh na spotřební dani u správce daně.
50. Lze tak uzavřít, že ohledně pozemků v k. ú. O. žalobkyně neunesla důkazní břemeno ohledně toho, že pozemky byly pořízeny z jejího výlučného majetku. Skutková zjištění žalovaného tak odpovídají provedeným důkazům. Postup žalovaného byl v souladu s § 8 odst. 1 daňového řádu, neboť tento všechny důkazy řádně zhodnotil.

Bytová jednotka v k. ú. Z.

51. Bytovou jednotku měla žalobkyně dle jejího tvrzení nabýt za částku 2 650 000 Kč, a to ze svých výlučných prostředků – z daru od svých rodičů. K prokázání svých tvrzení žalobkyně navrhla svůj výslech; výslech její matky, A. C. a svědka V. B. Žalobkyně ke svému tvrzení dále předložila Smlouvu o úschově ze dne 8. 6. 2012 a potvrzení o vkladu.
52. Při výslechu žalobkyně uvedla, že peníze měla doma, získala je od rodičů, kteří jí postupně půjčovali od roku 2008, z toho byt i zrekonstruovala. Celkem jí rodiče dali 3 000 000 Kč. Peníze měla doma, nikdy je nevložila na účet. Matka žalobkyně, uvedla, že žalobkyni dali nejdříve ve slovenských korunách 1 500 000 a poté asi 60 000 euro. Hotovost měli doma, ona i manžel měli dvě práce a byli placeni v hotovosti. Svědkyně zdědila pozemky po otci a poté po matce. Otec zemřel roku 1990 a matka roku 2018. Žalovaný k tomuto uvedl, že vzhledem k tomu, že podání zpracovával právní zástupce, držel se tvrzené konstrukce o daru ze strany rodičů. Pouze výslech žalobkyně je možné považovat za originární ničím nekorigované vyjádření žalobkyně. Přestože bez dalšího by pouze na tomto nemohl

žalovaný učinit závěr o neprokázání tvrzení žalobkyně, právě s dalšími pochybnostmi ohledně prokazování tohoto daru je třeba brát tuto skutečnost v úvahu, neboť společně s nimi utváří ucelený obraz o pravdivosti a původnosti tvrzení žalobkyně. Soud neshledal pochybení v postupu žalovaného stran hodnocení důkazů dle § 8 odst. 1 daňového řádu.

53. Tvrzení žalobkyně při výslechu, jak žalovaný správně upozornil, se rozchází s tvrzením uvedeným ve vyjádření ze dne 18. 2. 2021, kde žalobkyně uvedla, že předmětné finanční prostředky jí měly být darovány v období duben až květen 2012 v částce 3 000 000 Kč. Není tedy zcela jasné, v jakém období byly předmětné finanční prostředky poskytnuty a zda se jednalo o půjčku či dar. Pokud by šlo o půjčku, jednalo by se o prostředky v SJM.
54. Žalovaný dále polemizuje s finančními možnostmi svědkyně C. a jejího manžela. Uvedl, že nebylo objasněno, kde měla svědkyně peníze získat, když všem dcerám měla dle svého vyjádření darovat byt. K majetkovým poměrům uvedla, že je v důchodu, dříve pracovala v Makytě Púchov, následně měla plný invalidní důchod, k tomu 4 hodiny vyšívala a manžel byl elektrikář. Z takových poměrů měl žalovaný za nepravděpodobné, že by svědkyně byla schopná darovat žalobkyni tak vysokou peněžní částku, navíc v hotovosti. Svědkyně sice uvedla, že zdělila po rodičích nějaké pozemky, ale neuvedla nic k tomu, že by tyto prostředky měly pocházet z těchto pozemků. Žalobkyně namítá, že považovala sdělení za dostatečné a že žalovaný měl položit svědkyni cílený dotaz. Dle žalobkyně je absurdní, aby si ona, případně její právní zástupce, měli „pohlídat“, aby svědkyně řekla vše, co chce žalovaný slyšet. Dle žalovaného z výpovědi vyplynulo, že je nepravděpodobné, že by si svědkyně a její manžel mohli dovolit takový dar žalobkyni poskytnout. Dle soudu žalovaný předmětný výslech hodnotil vzájemně s dalšími skutečnostmi a neshledává v jeho postupu pochybení, výslech vedl tak, aby zjistil skutečnosti, které považoval za důležité.
55. Samotné tvrzení svědků by nešlo považovat za nedostatečné, pokud by zde existovalo dostatek důkazů pro tato tvrzení. Poněvadž žalobkyni tížilo důkazní břemeno, měla tato tvrzení doložit. Žalobkyně nepředložila žádnou smlouvu o předmětném daru či jiné potvrzení, ani neprokázala případný prodej pozemků zděděných svědkyní. Žalobkyně je tak v důkazní nouzi a nelze mít její tvrzení za prokázaná.
56. Jak soud uvedl výše, žalobkyně předložila v rámci vyjádření ze dne 18. 2. 2021 Smlouvu o úschově ze dne 8. 6. 2012 a potvrzení o vkladu.
57. Žalobkyně namítá, že i přes drobné rozpory (lišící se pouze v detailech) v její výpovědi a v předložených důkazech bylo prokázáno nabytí bytové jednotky z jejich výlučných prostředků žalobkyně.
58. Dle tvrzení žalobkyně při jejím výslechu měla částku 2 650 000 Kč přinést notáři v hotovosti do úschovy. Ve smlouvě o úschově, v článku II., je uvedeno: „*finanční prostředky ve výši 2.650.000,- Kč (slovy:dvamilionyšestpadesáttisícikorunčeských) představující celou kupní cenu (dále jen „svěřené peníze“)* se zavazuje složitel svěřit do správy advokáta poukázáním na zvláštní účet advokáta vedený u Komerční banky, a.s., pobočky ve Zlíně, označený „Úschova u advokáta“, vedený v měně Kč, číslo účtu 35-3023530227/0100, var. symbol: 650426, v termínu do 14.6.2012.“ Soud shodně se žalovaným považuje za nepravděpodobné, že by peníze v takové částce měly být složeny v hotovosti, jak žalobkyně tvrdila.
59. Z potvrzení o vkladu nevyplývalo jednoznačné datum vložení. Žalobkyně posléze doložila potvrzení o vkladu, z něhož bylo jasné seznatelné datum 11. 6. 2012. Výpis je pouhý

„výřez“ o složení částky ve výši 2 650 000 Kč. Z daného potvrzení není možné seznat, o jakou banku se jedná, ba dokonce ani to, na jaký účet byla tato částka vložena. Žalovaný rovněž správně podotkl, že variabilní symbol na uvedeném potvrzení – „7454068017“ se neshoduje s variabilním symbolem uvedeným ve smlouvě o úschově – „650426“. Sama žalobkyně na otázku žalovaného, z jakého účtu je výpis, který předložila, odpověděla „*Nevím, co je to za výpis. Nedokáži říci.*“.

60. Vzhledem k tomu, že žádné jiné důkazy k prokázání těchto tvrzení žalobkyně nedoložila, nad to sama při výslechu nevěděla, z jakého účtu je výpis, který sama předložila, je tak soud ve shodě se závěry žalovaného, že tvrzení žalobkyně jsou toliko účelová, ve skutečnosti byla předmětná bytová jednotka nabyta z prostředků ze SJM. Tuto skutečnost se nyní žalobkyně marně snaží vyvrátit, aby ochránila svůj majetek před postihem ze strany správce daně, který má mnohamilionovou pohledávku za jejím bývalým manželem. Námitka žalobkyně je tak nedůvodná.
61. I zde tedy platí, že pokud byla bytová jednotka před zúžením součástí SJM a po jeho zúžení nedošlo k jeho vypořádání (ani dohodou ani rozhodnutím soudu), nastala ve vztahu k této nemovitosti fikce vypořádání upravená v § 150 odst. 4 starého občanského zákoníku a nyní v § 741 občanského zákoníku – nemovitost se stala podílovým spoluvlastnictvím žalobkyně a osoby zúčastněné na řízení – každý z nich se stal výlučným vlastníkem id. 1/2 této nemovitosti.
62. Soud tedy i stran bytové jednotky v k. ú. Z. dospěl k závěru, že žalobkyně neunesla důkazní břemeno ohledně toho, že tato nemovitost byla pořízena z jejího výlučného majetku.
63. Pokud žalobkyně namítá, že výpovědi slyšených svědků nebyly co do detailního popisu věci dostatečné, a že je třeba zdůraznit, že jsou zde projednávány události, které se staly před deseti roky, je třeba uvést, že žalovaný nevycházel z toho, že by výslechy svědků nebyly detailní, ale postavil svůj závěr na základě jednotlivých rozporů a absenci dalších důkazů. Žalobkyně k této námitce cituje rozsudek NSS ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 Afs 2/2013-26: „*Nelze proto dovozovat neprokázání okolnosti, komu byly finanční prostředky vyplaceny, jen z okolnosti, že si ten který svědek přesně nevybavuje, které konkrétní osobě byla hotovost vyplacena nebo nedokáže ztotožnit a identifikovat tohoto příjemce hotovosti podle jeho podpisu. Zde totiž musí posuzující orgán brát v potaz řadu dalších skutečností. Mezi nimi je pak rozhodující časový úsek mezi podaným svědečtím a okamžikem, jehož svědečtí se výpověď týká. Uvedené platí tím spíše, není-li svědek s osobou, které se svědečtí týká, v běžném nebo každodenním styku. Bylo by iluzorní, kdyby si měl svědek po delší době přesně pamatovat, kdo konkrétně s ním jednal, jakých okolností se toto jednání detailně týkalo, kdo konkrétně mu byl dále přítomen apod. Naopak, pokud by svědek za těchto okolností zcela přesně popisoval osvědčované skutečnosti, mohlo by to nasvědčovat tomu, že výpověď svědka byla smluvená.*“ Citovaný rozsudek však není na zde projednávanou věc zcela přílehlavý. V dané věci šlo o osoby vzájemně si cizí, naproti tomu ve věci žalobkyně jde o svědky v příbuzenském stavu, v případě svědka G. o „dlouhodobého známého“. V citovaném rozsudku se dále nejednalo o situaci, že by jedinými důkazy byly svědecké výpovědi, nýbrž i další listiny (viz strana 8 citovaného rozsudku). Samozřejmě lze souhlasit se závěrem, že časový úsek je dlouhý a svědci si nutně nemusí vybavit všechny okolnosti, ovšem v řešeném případě byla shledána řada okolností a rozporů, ze kterých vyplývají pochybnosti, které žalobkyně svými podáními nevyvrátila.

64. Ke svědeckým výpovědím žalobkyně v replice na vyjádření žalovaného uvedla, že judikatura citovaná žalovaným (týkající se výslechu svědků) není přílehlavá, neboť se týká případného pokládání otázek správcem daně, resp. daňovým subjektem ohledně informací, jež správce daně tvrdil a prokazoval, případe takových, o nichž bylo známo, že musí být s ohledem na předmět dokazování prokázány. Zdejší soud považuje za žalovaným citované rozsudky za přílehlavé, neboť pokud v situaci, kdy jde o prokázání skutečností správcem daně, nemůže jít k tíži správce daně, že daňový subjekt byl při výslechu pasivní, o to více lze říci, že nemůže jít k tíži správce daně určitá pasivita žalobkyně, pokud právě ona navrhla svědky k prokázání toho, co sama tvrdí. Žalovaný vedl výslech řádně a dotázal se na skutečnosti, které pokládal za relevantní. Pokud se nedotázal na skutečnosti, díky nimž chtěla žalobkyně prokazovat svá tvrzení, nemůže toto jít k tíži žalovaného. Žalobkyně byla výslechu přítomna a měla prostor položit svědkovi otázky. Žalovanému rovněž nemůže jít k tíži, pokud posléze vyhodnotil výslech jako neprokazující tvrzení žalobkyně, neboť žalobkyně byla ta, kdo měla svá tvrzení prokázat a kdo ve věci nesla důkazní břemeno, které však neunesla.

K návrhu svědkyně na výslech osoby zúčastněné na řízení, pana R. B.

65. Žalobkyně namítá, že navrhovala ve správním řízení výslech svého bývalého manžela, který se měl vyjádřit k tomu, jaké poznatky má o hospodaření žalobkyně s finančními prostředky, se zaměřením na to, z jakých peněz byly pořízeny předmětné nemovitosti. Žalovaný dle žalobkyně její návrh odmítl s tím, že sice odůvodnil, proč jej odmítá, avšak učinil tak za cenu porušení procesních práv žalobkyně. Je znemožněno prokazování tvrzení účastníka řízení pouze s poukazem na to, že vyslýchaný má mít zájem na výsledku řízení. Je také nesprávné odmítnout předvolat R. B. k podání účastnické výpovědi jen proto, že tak do dnešního dne spontánně neučinil. Žalovaný mu zaslal výzvu k vyjádření se v rámci odvolacího řízení, avšak R. B. na ni nereagoval. R. B. navíc nebyl osobou, která poskytla žalobkyni finanční prostředky, není zde tedy příčinná souvislost s poskytnutím předmětných finančních prostředků.
66. Skutečnost, že nebylo manželství idylické a že se manželé rozešli, tudíž by R. B. nebyl s žalobkyní ve shodě, není relevantní. Skutečnost, že se manželé rozešli, není důkazem toho, že by R. B. nemohl vypovídat účelově. Předmětné nemovitosti, zatížené zástavním právem, mohou v budoucnu náležet jeho dětem. Jak vyplynulo z napadeného rozhodnutí, žalobkyně se již předmětnou bytovou jednotku v k. ú. Z. pokusila převést na syna (viz strana 4). Žalobkyně při svém výslechu uvedla, že přítomni předání daru byl V. B. a manželka J. B. Dle žalobkyně tedy neměl být R. B. předání daru přítomen. V. B. uvedl, že přítomen byl i R. B., kdy tento měl rovněž dostat finanční prostředky – o tomto se žalobkyně vůbec nezmiňuje. I zde lze spatřit rozpory ve výpovědích svědků. Žalobkyně měla předmětné finanční prostředky půjčovat, to potvrdilo několik svědků a – jak již soud uvedl výše – z těchto půjček byly nabyty výnosy, které jsou součástí SJM. Výslech R. B. by tak v této souvislosti nic neosvětlil.
67. Co se týče finančních prostředků, které měly být získány od rodičů žalobkyně, tomuto předání neměl R. B. být přítomen, navíc žalobkyně sama uvedla, že peníze nevložila nikdy na účet, měla je schované doma, poněvadž chtěla mít jistotu, aby o tom manžel nevěděl. V této věci by tedy rovněž jeho výslech nic neosvětlil, neboť sama žalobkyně uvedla, že o těchto penězích její manžel neměl vědět. Žalovaný tedy postupoval správně, pokud tomuto návrhu nevyhověl, soud jej rovněž považuje za nadbytečný pro prokázání tvrzení žalobkyně.

68. Co se týče otázky trestního řízení, na nějž reaguje žalobkyně ve své replice na vyjádření žalovaného a ve které uvádí, že žalobkyni ani svědkům nebyla prokázána vina na dané trestné činnosti a že žalovaný necítí elementární zásadu presumpce nevinu, je třeba uvést, že žalovaný na této skutečnosti své hodnocení nepostavil. Žalovaný uvedl, že mezi okolnosti případu patří i trestná činnost pana R. B. s tím, že přestože jeho rodině nebyla prokázána účast na trestní činnosti, neznamená to, že o ní nevěděly či z ní neměly prospěch. V dané věci soud nespatřuje argumentační nouzi žalovaného. Z napadeného rozhodnutí naopak vyplývá, že žalovaný všechny okolnosti řádně zhodnotil. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě závěrem upozornil soud na rozsudek zdejšího soudu ze dne 3. 6. 2021, č. j. 69 T 4/2018-18240 a to pouze k dokreslení situace. Ani z napadeného rozhodnutí, ani z vyjádření k žalobě nevyplývá, že by žalovaný měl dané trestní řízení za důkaz nezákonného jednání žalobkyně. Žalovaný k danému rozsudku uvedl: „S ohledem na to, že tento rozsudek není dosud pravomocný a na zásadu presumpce nevinu, není možné na základě tohoto rozsudku činit závěry o vině žalobkyně.“ Vyjádření žalovaného tedy žádným způsobem nedovozuje jednoznačnou vinu žalobkyně, pouze dokresluje, že tato byla zdejším soudem shledána vinou mimo jiné v tom, že *„poskytovala finanční odměny osobám ovlivňovaným k podání nepravdivých svědeckých výpovědí a osobám zabezpečujícím jejich ovlivňování, kdy obžalovaná jednala rovněž s úmyslem, aby nebyl poškozen majetek ovládaný obžalovaným R. B. a T. B. převyšující řádově desítky milionů Kč.“* Krajský soud tedy neshledal v postupu žalovaného v tomto ohledu žádné pochybení.
69. Celkově lze tento případ zhodnotit jako velice nestandardní a výsledky svědků účelové, kdy svědci mohli mít zájem na výsledku řízení. Je s podivem, že žalobkyně nemá k darům/půjčkám v řádu několika tisíc/statisíc/milionů jednu jedinou smlouvu či jakékoli potvrzení o zaplacení. Jediný doklad, v němž je zachycen vklad na účet, není úplný, není z něj možné zjistit, ve prospěch jakého účtu byly finanční prostředky vloženy a dokonce ani nesouhlasí variabilní symbol s variabilním symbolem stanoveným ve Smlouvě o úschově.
70. S ohledem na uvedené nelze dospět k jinému závěru, než že žalobkyně neunesla důkazní břemeno stran svých tvrzení, neboť výpovědi byly žalovaným správně shledány nedostatečnými a celková absence jakýchkoli dalších důkazů (mimo nedostatečné potvrzení o vkladu) tuto verzi jen podporuje. Právě žalobkyně byla v daném řízení osobou, jež plní svoji důkazní povinnost ve vztahu k tvrzením, která předestře. Pokud správce daně prokáže, že ve vztahu k tvrzením jsou důkazy nevěrohodné, neúplné, neprůkazné nebo nesprávné, nelze mít tvrzení žalobkyně za prokázané (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119), týkající se daně z přidané hodnoty a účetnictví, avšak daný rozsudek je použitelný i na zde řešenou věc).
71. Závěrem tedy krajský soud uvádí, že pochybení žalovaného neshledal, stejně jako nebyl shledán rozpor v právním hodnocení či závěrech žalovaného. Spisový materiál a skutkový stav nejsou v rozporu. Nedošlo tak k nezákonnému zásahu do práv žalobkyně.

VI. Závěr a náklady řízení

72. Při přezkumu napadeného rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 věta první soudního řádu správního soud shledal podanou žalobu jako nedůvodnou. Proto ji podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.

73. O náhradě nákladů soudního řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož *nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.* Dle ustanovení § 60 odst. 5 soudního řádu správního má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil.
74. Žalobkyně neměla v řízení o žalobě úspěch, tudíž na náhradu nákladů řízení nemá právo. Žalovanému náhrada nákladů řízení nebyla přiznána, jelikož nevznikly náklady přesahující jeho běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 29. března 2023

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu